

r. Klein
 Juliska,
 Geduly
 ton Pali,
 r Felix,
 Vizner
 Mársik
 Ferencz,
 ly Imre,
 ajthényi
 s, Wild-
 és Mar-
 Gulner
 és Mór,
 Kállay
 Lajos és
 ta, Isépy
 és Emil,
 a, Podor

zámában
 ag még
 Sándor,
 atekovics
 a Etelka,
 szenovics
 er Irma
 s Gyula,
 Géza és
 rnélia és
 er Máté,
 ajthényi
 nkay Évi
 Kállay

a Iesz.

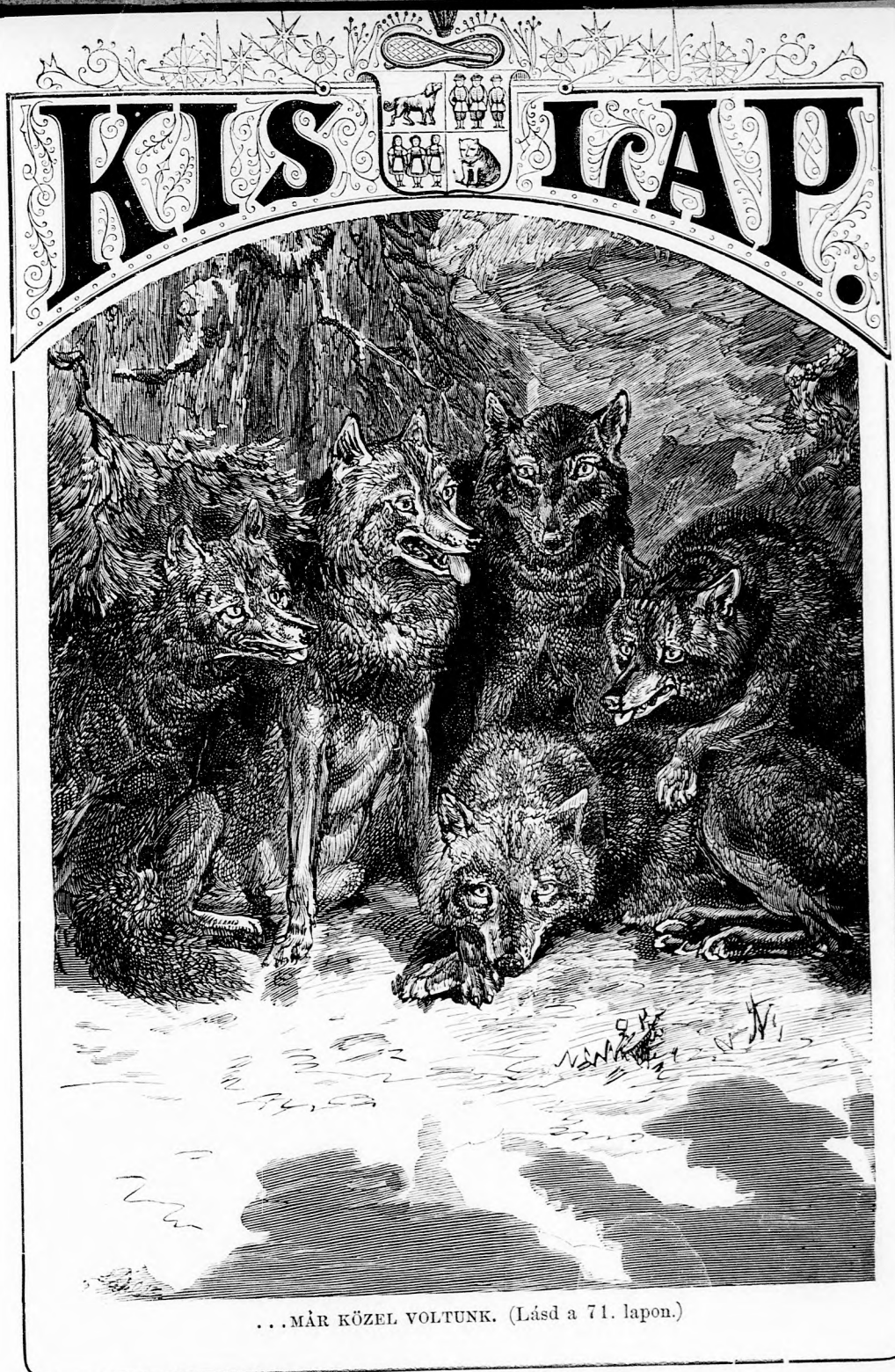
uliska 2
 frt 60

er Gyula

a »Nem-

es ada-
 ácsi.

um-épület.
 ársulat.

...MÁR KÖZEL VOLTUNK. (Lásd a 71. lapon.)

XXVI. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. február 3-án.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

MIVEL olyan nagyon igyekezett, hát sikerült is neki ugyancsak sokára készülni el az öltözéssel. Végre mégis elkészült és átment az ebédlőbe. Ott már nem talált senkit, de a kávéja az asztalon várta. Hozzá is fogott mindjárt, mert megéhezett; de bizony elfinitorította az arcját, mikor az első kortyot lenyelte, mert a kávé egészen hideg volt. Emiatt azonban nem haragudhatott senkire, legföljebb saját magára. Hiszen a néni intette, hogy siessen; csak azért sem sietett, most hát lakol egy kissé.

Éhes volt, hát megitta hidegen is a kávé, aztán gondolkozott, mit tegyen. A fiuk már bizonyosan tanulnak, a néniit fölkeresni nem volt semmi kedve, visszament tehát szobájába és ott holmiját rendezgette. Egyszerre halk kopogás hallatszott s Dezső ráismert Emilke mankóinak kopogására. A következő pillanatban csakugyan a kis fiucska kukucskált be az ajtón és mosolyogva kérdé:

— Szabad?

— Hogyne! Csak jöjj be.

Emilke lassan biczélve jött beljebb, Dezső pedig eléje sietett, izmos karjaiba fölkapta és jókedvűen ültette a pamlagra. Szinte maga is csodálkozott rajta; de nagyon megszerette ezt a szenvedő, szép fiucskát, a ki viszont láthatólag ragaszkodott hozzá. Most sem eresztette magától, hanem átölelve tartotta és azzal a bohókás komolyságával mondá:

— Kedves Dezsőkém! Te olyan jó

vagy! Neked nem szabad ám többé elmened tőlünk. Ugy-e itt maradsz?

— Oh, az nem lehet, kicsikém, felelt Dezső nevetve. Ha apácskám hazatér, nekem is haza kell mennem.

— Istenem, de hisz akkor én nagyon szomorú leszek... bizony még sirni is fogok, pedig tudom, hogy az nem segít.

— Persze hogy nem. Hanem, tudod mit? Majd én megkérem apácskát, hogy te jöhess ki hozzánk falura.

— Jaj de jó lesz! Jaj de jó lesz! szólt a kis fiu tapsolva és sápadt arcocskája szinte kipirult.

De aztán csakhamar megint elszomorodott.

— Igen, én elmennék veled... de a néni nem fog eresztetni.

— Oh, de megkérjük atyádat, tőle függ, nem a nénitől.

Csakhogy az nem volt könnyű dolog, mert Tivadar bácsit egész nap is alig látták egy pár perczig. Reggel a kávénál hírlapját olvasta, délben az ebédhez egész csomó levelet hozott magával és még evés közben is olvassgatta, ilyenkor pedig nem volt szabad őt háborgatni. Ha a gyermekek valamit kértek vagy kérdeztek, mindig csak azt felelte, hogy szóljanak Klára néninek, az majd elvégzi a dolgot. Dezsőt, mikor ebédnél először látta, barátságosan megölelte s nyájasan mondá:

— Isten hozott, kis öcsém. Remélem, jól fogod magadat érezni házamban, míg atyád oda lesz. Légy jó barátságban a fiaimmal és ha valamire szükséged van, fordulj Klára nénihez.

Aztán elövette leveleit és nem törődött többé senkivel. Klára néni azonban

nem is várta maga adta tenie ideje.

— É... ne hanyag tanítója m... kívánja aty... ban gyakor... mestereket... tán is fog... ideje, hogy

Dezső... valjon hog... tán megin... ugy tett, m... nek. Ez ki... szeretett t... különösen

Másn... örvendve, h... hasznos f... majd muta... tében sem... mas volt... ezzel öröm... nek a legu

Jóked... számukra... De itt ugy... ságot talál... komoran, c... korán regg... velt, Klára... totta s ezé... volt töké... semmit, ak... nagy busa... gatta, de

nem is várta, hogy Dezső szóljon, hanem maga adta neki tudtára, mikép kell töltenie idejét.

— Édes atyád azt kívánja, hogy el ne hanyagold a tanulást, tehát a Zoltán tanítója majd téged is fog tanítani. Azt is kívánja atyád, hogy a zongorában és rajzban gyakorold magadat, tehát hívtam mestereket, holnap már eljönnek. Zoltán is fog tanulni zongorázni és rajzolni; ideje, hogy megkezdje.

Dezső fürkészőleg nézett Zoltánra, vajjon hogy fogadja ezt a dolgot; de Zoltán megint együgyű szerepét játszotta, úgy tett, mintha nem is értené, mit beszélnek. Ez kissé bosszantotta Dezsőt, mert ő szeretett tanulni s a zongorát és rajzot különösen kedvelte.

Másnap reggel föl is kelt korán, örvendve, hogy újra meg fogja kezdeni hasznos foglalkozását. Mert meg akarta majd mutatni jó atyjának, hogy távollétében sem töltötte hiába az időt, szorgalmas volt és előre haladt; apácskának ezzel örömet fog okozni, ez pedig Dezsőnek a legnagyobb jutalom volt.

Jókedvűen lépett be a szobába, mely számukra tanteremnek volt berendezve. De itt ugyan nem valami jókedvű társaságot talált. Zoltán ott ült az asztalnál, komoran, daczosan és mozdulatlanul. Már korán reggel valami helytelen dolgot művelt, Klára néni szigorúan rendre utasította s ezért most megint duzzogott és el volt tökévelve, hogy nem szól, nem tesz semmit, akármi történjék is. A kis Emilke nagy busan sántikált körülötte, szőlítgatta, de Zoltán még neki sem felelt s

ezért a kis fiu olyan szomorú lett, hogy majd sirva fakadt.

— Nézd, Dezső, szólt Emilke, Zoltán nem akar beszélni... haragszik a néniire... de én nem bántottam, hozzám szólhatna, ugy-e?

— Majd fog ő mindjárt beszélni, csak jöjjön el a tanító ur; felelt Dezső.

Erre Zoltán megszólalt, de konok makaacssággal ilyképen:

— Hát csak jöjjön... én ugyan nem tanulok, csak azért sem, egy betűt sem fogok ma tanulni.

— Ugyan legyen eszed, szólt Dezső. Nekem olyan jó kedvem van, hogy táncolni szeretnék, te meg itt duzzogsz, mintha a fogadat akarnák huzni. Gyere. táncoljunk körül a szobát, majd kell ám nyugton ülni eleget, ha kezdődik a lecke.

— Hagyj nekem békét!

— Nem én! Mikor olyan jó kedvem van!

Megkapta Zoltánt s minden szabadkozása daczára magával vonszolta, füttyölt, dalolt és ugrált vele, úgy, hogy a kis Emilke hangos nevetésre fakadt. Utoljára maga Zoltán sem állhatta meg a nevetést. Nagy idő óta most először történt ez rajta, annyira beleszokott a durczáskodásba. Magának is jól esett egy kis vigság s mikor nem sokára a tanító belépett, szinte csodálkozott, hogy Zoltán nem fogadja olyan savanyu képpel, mint máskor, hanem jókedvűen szedte elő a könyveket és neki fogott a tanulásnak. Dezső meg be akarta bizonyítani, hogy őt nem kell inteni a tanulásra s így a lecke olyan gyorsan múlt el, hogy a tanító egészen csodálkozott. Azon bámult pedig legin-

kább, hogy Zoltán milyen jól megértett mindent. Persze, mert a hol akarat és jó kedv van, ott könnyen halad a legnehezebb munka is.

Zoltánnak még írásbeli dolgozatot kellett készíteni, míg Dezső a harmadik szobába ment, hogy zongora-gyakorlatait végezze. A mint a szomszéd szobán keresztül ment, valami kedves gögicsélő hangokat hallott. Szétnézett s a pamlagon egy piros pozsgás, mosolygó képű, aranyos fürtű kis gyermeket pillantott meg, mely hívogatólag nyujtogatta feléje gömbölyü kacsóit.

Beszélni a kicsike még nem tudott, csak érthetetlen szóttagokat gagyogott.

— Jaj de kedves kis baba! szólt Dezső és odalépett. Ez bizonyosan a Miczike, a néni kis leánykája.

A kicsike folyton nyujtogatta karjait s Dezső fölvette ölébe, tánczoltatta, a mi nagyon tetszett Miczikének, mert nagyokat nevetett hozzá. Dezsőnek pedig, a ki gyöngéd szívű fiu volt, örömet szerzett, hogy karjaiban a kicsike olyan jól érzi magát.

SIKOS LÉPCSŐ. (Lásd a 71. lapon.)

Egyszerre azonban nesz hallatszott s Dezső, amint megfordult, Klára néniel állt szemben. Rögtön elmúlt jókedve, mert hiszen a néni az ellenség, ha nem is az ő ellensége, de a Zoltáné és Emilkéé, már pedig ezekkel szövetségben áll. Az igaz, hogy a néni nagyon nyájásnak látszott, mikor kicsi leánykáját Dezső karjaiban

látta; csöppet sem hasonlított valami ellenséges pillantáshoz és Dezső ugyancsak meglett volna akadva, ha most hamarosan meg kellett volna mondania, mi kifogása van a néni ellen. De azért hü akart maradni szövetségeseihez. Hamar letette a kis babát a pamlagra, aztán indulni készült, miközben Klára néni nyájásan mondá:

— Soh'se szaladj, kedves fiam, hiszen én azt szeretem, ha a kicsikével játszol. Mindig jó szivre mutat, ha valaki a kis gyermeket szereti. Bárcsak Zoltánnal is tapasztalnám, — de ő még ehhez a kicsikéhez sem tud nyájás lenni. Mondd csak, kedves fiam, gondolod, meg fogsz férni Zoltánnal?

— O is nagyon

— Ig is, örven mert enni fiu csak h vallva, sz derék, ille hette me hát csak kezzél rá sebb, sz dádat.

Ezu jött. A m szives, n javát aka De hátl magához szavát a Azért há nyájás s Miczikét

—

kicsikév

Ez

Hiszen az egész szavát.

kedves

de ebbő

mamájá

ismét

említett

Miczike

—

ves! sz

—

Akárk

— Oh, nagyon jól megférünk. Már is nagyon szeretjük egymást.

— Igazán? szólt a néni csodálkozva is, örvendve is. No ezt már szeretem, mert ennek az a makranczos, csökönys fiu csak hasznát veheti. De az igazat megvallva, szinte alig hiszem, hogy ilyen derék, illedelmes fiu, mint te, mikép szeretette meg azt a vadóczot. De ha lehet, hát csak legyetek jó barátságban és igyekezzél rábírni őt, hogy legyen illedelmesebb, szorgalmasabb, kövesse a te példádát.

Ezuttal Dezső már szinte zavarba jött. A mit Klára nénitől hallott, az csupa szíves, nyájas beszéd volt, mintha csak javát akarná Zoltánnak és kis öccsének. De hátha ezzel csak el akarja ámítani, magához akarja csábitani? Már pedig ő szavát adta, hogy kis rokonai pártján lesz. Azért hát nem is felelt semmit a néni nyájas szavaira, a néni pedig ölébe véve Miczikét, nyájasan mondá távozás közben:

— Azt hiszem, jó barátok lesztek a kicsikével is.

Ez ellen Dezső nem tiltakozott. Hiszen a kicsikével lehet jó barátságban, az egészen más dolog, azzal nem szegi szavát. És a kicsike csakugyan nagyon kedves jószág, lehetetlen nem szeretni; de ebből még nem következik, hogy a mamáját is szeresse. Mikor együtt volt ismét Zoltánnal és Emilkével, meg is említette, milyen kedves kis baba az a Miczike.

— Micsoda? A néni lánykája kedves! szólt Zoltán megvetőleg.

— Miért ne lehetne azért kedves? Akárki a mamája, az mindegy; nyájas,

mosolygó kis baba, saját magáért megérdemli, hogy szeressem.

— Szereted Miczikét? szólt a kis Emilke. Jaj, hát ha még az én kis kutyácskámat ismerted volna! Azt szeretted volna ám csak nagyon.

Dezső nem állhatta meg a nevetést, de aztán boszankodott is egy kicsit és komolyan mondá:

— Emilke, te igazán nem tudod, mit beszélsz. Nem szabad a kis babát a kutyához hasonlítani. Miczike épen olyan lelkes teremtés, mint mi, aztán nektek úgy távolról még rokonotok is. Ha a nénit nem szeretitek is, a kicsikét szeretethetitek, mikor olyan kedves, aranyos kis baba.

(Folytatása következik.)

FARKAS-KALAND.

— Egy fogoly farkas története. —

(Képpel a czimlapon.)

Én álltam az állatkertben a farkas ketrecze előtt és elnéztem, hogy a szűk helyen miként jár szünet és pihenés nélkül végig a rostélyzat előtt, mintha mindig abban reménykedett volna, hogy most mindjárt nyílást talál, melyen kimenekülhet, csak nem szabad beleunni a keresésbe. Persze hiába kergetőzött a ketrecz egyik végétől a másikhöz, az erős vasrostély azért csak mindig ott volt. Ha nincs ott, én is aligha álltam volna előtte oly nyugodtan, elmerengve a fogoly ordas vergődésén.

És amint ott álldogálva elgondolkoztam, egyszerre, nem tudom álmodtam-e vagy csakugyan a farkas szólalt meg... de elhagyta a kóválygást s én ezt a beszédet hallottam:

— Bátran állsz most itt közel, ugy-e, nem félsz tőlem? Persze, mert nem bírok ezzel a gonosz vasrostéllal. Ne volna csak ez, majd megkergetnélek! Most akármiféle kis gyerkőcz nagy hetykén ide áll elémbé és gunyol, aztán csodálkozik, mit járok annyit fel s alá a rácsokat előtt, mért nem fekszem nyugodtan. Mintha az olyan könnyű volna! Holmi elkényeztetett ölebecske természetesen tud órákig nyugodtan feküdni, nem is szereti, ha sokat kell mozognia; de mi farkasok nem ahhoz vagyunk szokva. Kint élünk a rengetegben, szabadon, alá nem vetve senkinek, kóborolva, kalandozva, a merre és a meddig nekünk tetszik. Keressük a prédát: ha megkaparítjuk, jó lakomát csapunk; ha elszalasztjuk, hát akkor bizony éhezünk; de annál rosabb annak, aki utunkba akad, mikor éhesek vagyunk, mert ilyenkor csapatostul összeállunk és együtt megyünk prédát keresni. Nem egy könnyen menekül ilyenkor valaki a körmeink közül. Nem is fog ki rajtunk senki, ha csak nem az ármányos, furfangos ember.

Meg nem ijedünk mi az embertől sem, csakhogy persze úgy illenek, hogy az ember se használjon ellenünk afféle veszedelmes, gonosz fegyvereket. Én is az emberek fortélyos eszének vagyok áldozata, azt sinylem most itt ebben a szomorú börtönben.

Egy napon megint nagyon éhesek voltunk s vagy hatan gyűltünk össze csapatba, hogy prédát keressünk. Csakhamar találtunk is nyomot, — két ember járt ott az erdőben.

— Rajta, barátim, biztattam társa-

imat. Ketten vannak, mi meg hatan, talán csak nem ijedünk meg tőlök?

— De nem ám, felelt egy öreg farkas komám. Le marjuk mind a kettőt és megesszük. Az emberhus nagyon jó peccsenye, meglássátok.

— Hanem azért csak legyünk óvatosak, szölt egy másik öreg. Azok az emberek nagyon furfangosak, valami tűzokádó szerszámjok van, mellyel könnyen megölnék. Most is a lábamban van még egy golyó.

Az öreg csakugyan sántikált s ezért jónak láttuk hallgatni tanácsára. Ti persze azt mondjátok, hogy mégis csak gyávák voltunk, de az nem úgy van, mert akinek esze van, nem megy vakon a veszedelmebe. Szaglálózva mentünk hát a nyomon és nem sokára utól is értük a két embert annyira, hogy egészen jól láthatuk őket. Ketten voltak: egy uri vadász és a szolgálja. Láttuk már őket gyakran, haragudtunk is rájuk, mert sok pajtásunkat agyonlőtték. Annál inkább viessorgattuk a fogunkat, hogy fölfaljuk őket. De ők is vigyáztak, mintha gyanították volna, hogy követjük őket. Minduntalan megálltak, körülnézegettek, a puskát kezökben tartották; így hát persze nem lehetett közeledni, mert mire hozzájuk érünk, mind lelőnek.

De azért csak sarkon követtük mindig, lesve az alkalmat, hogy jó prédánkhoz hozzájussunk. Már előre nyaltuk a szánkát, hogy milyen jó falat lesz és végre nagy örömünkre láttuk, hogy a két vadász nagyon fáradtan lépeget. Nem sokára egy szikla tövében leültek, tüzet raktak, szalonnát pirítottak és jóízűen lakomáz-

tak. Ennek láttára persze nekünk csak még inkább nőtt az étvágyunk.

Óvatosan, zajtalanul egészen közelre lopóztunk a bokrok közt és vagy husz-harmincz lépésnyire tőlük álltunk meg. Nagy örömünkre nem vették észre közeledésünket, pedig a száraz galy néha ropogott lábaink alatt. Hárman négyen már annyira közel mentünk, hogy a beszédjüket is hallhattuk. Az ur épen így szólt:

— Jóska, én most kissé pihenek, csak így ülő helyemben szundikálni fogok. Vigyázz, mert tudod, hogy sok farkas jár itt az erdőben, meg ne lepjenek.

— Majd vigyázok, uram.

Az ur karjára támasztotta fejét, és láttuk, hogy elszenderül. De Jóskát is elnyomta a buzgóság. Lassacskán közelebb mentünk tehát, de még mindig óvatosan, mert az effőle vadászokban soha sem lehet bízni. Már olyan közel voltunk (Lásd a képet a czimkapon.) hogy szinte ráléptünk az árnyékukra. Nem mozdultak, most már bizonyos volt, hogy megrohanhatjuk és széttéphetjük, megehetjük őket.

És ugy is történt volna. De hát egyik közülünk, a ki különösen éhes volt, a jó préda fölötti örömeben nagyot üvöltött, épen mikor a rohamra megindultunk. Erre a szolga fölrezzent, mindjárt látta a veszedelmet s mielőtt még hozzá értünk volna, a kezében tartott puskát fölemelte és kétszer lőtt, — hajh, nagyon jól lőtt, mert két pajtásom felfordult. A lövésre az ur fölriadt, gyorsan fölkapta puskáját és szintén kétszer lőtt; ekkor én s még egy pajtásom fordultunk fel. A többiek nagy ijedten elfutottak.

Négyen hevertünk ott: hárman holtan és egy sebesülten. A helyett, hogy mi jutottunk volna prédához, mi estünk zsákmányul! Persze, mikor azok a vadászok olyan rettenetes fegyverrel harcolnak ellenünk! Ne lett volna csak puskájok!

Az első perczben kissé meg voltak ijedve, de aztán nevettek és összeszedtek minket. Ekkor észrevették, hogy én még élek, sőt harapni akarok.

— No megállj, ordas barátom, szólt az ur, nem öllek meg, de nem is fogsz többé emberre támadni.

Erős zsinort vettek elő, megkötöztek, aztán elmentek. Nem sokára kocsi ért utól félraktak rá engem is, megölt pajtásaimat is és bevittek a faluba. Pajtásaim bundájából bélés lett egy nagy farkas bundában, engemet pedig erős ketreczbe csuktak, jól tartottak és mikor meggyógyultam, ideküldtek az állatkertbe, mert azt mondták, ritka szép nagy farkas vagyok.

Most már hiába viesorítom a fogamat itt a vasrostély mögött, nem fél többé senki tőlem. Hej csak ne vágytam volna emberpecsenyére, most nem kellene itt busulnom örökös rabságban.

— Ugy van biz a, farkas koma! A gonoszság megkapja a büntetését s késő már a bánat akkor, mikor elért a lakolás.

SIKOS LÉPCSŐ.

(Képpel a 68. lapon.)

A LÉPCSŐT hó fedi be,
Jól kapaszkodj, Ferike!
Jól kapaszkodjál nyakamba,
S ne pityeregj, te kis bamba!
Jó széles ám az én hátam,
Erős vagyok, viszlek bátran.

KEMÉNY LAKOLÁS. (Lásd a 78. lapon.)

MESE BÁCSI TÖRTÉNETE.

(Francia elbeszélés.)

EZÉP kis falu feküdt egy nagy erdő közepén. A faluban lakott, a gyermekeknek nagy öröme. Mese bácsi. Eredeti neve Barnabás volt, sokat harezolt tengeren, több nevezetes csatában vett részt, de egy ütközetben, melyben vademberek ellen vívtak, nehéz sebet kapott és falujába visszatért. Itt már mindent megváltozva talált, régi barátai elhaltak, senki sem ismerte többé Barnabást. Szülei is meghaltak és csekély vagyónuk más kezekre szállt; de az öreg vitéznek volt elég pénze, hogy megvehette a házat, melyben egykor szülei laktak és a melyben ő is született. Egyszerűen, de elégedetten éldegélt, jó tanácsokat adott mindenkinek és nem sokára híressé lett a faluban. A gyermekek különösen szerették őt szép meséi miatt és nem is töltött még hosszú időt otthon, midőn már általánosán csak Mese bácsi volt a neve.

Egész ünnep volt a gyermekeknek, mikor az öreg Mese bácsi mesélt. Még a földesurnak, a bárónak gyermekei sem hiányzottak a hallgatók sorából, és Gábor, a legidősebb, mindig hozott egy kis jó dohányt az öreg számára s nagyon örült, ha ő gyujthatta meg a Mese bácsi pipáját.

Egy vasárnap különösen nagy volt a hallgatók száma. Mese bácsi szép, de rövid mesékkal mulattatá hallgatóit. Jó kedvben volt, a gyermekek ezt észrevették, nekibátorodtak és kérték, beszélné el már egyszer a saját élete történetét. Gábor vállalkozott e közóhaj tolmácsolására.

— Kedves Mese bácsi, mondá, már sok szép mesét hallottunk magától; de a saját élete történetét még nem beszélte el nekünk. Még egyszer megtöltöm a pipáját, azután kérem, beszélje el történetét.

— Kedves gyermekeim, válaszolá derülten az öreg, egész életem elbeszélése unalmas volna. Hanem majd kiválasztok olyan részeket, melyek talán érdekesek.

A gyermekesereg örvendve tapsolt. Az öreg jóízűen szippantott nagy pipájából és megkezdé elbeszélését:

— Itt születtem, ebben a faluban körül-belül hatvanöt évvel ezelőtt. Szüleim nem voltak olyan gazdagok, mint a Gábor urfiéi, sőt bizony szegények voltak és télen sokszor alig volt elég kenyérünk. Nekem régi tervem volt, hogy Párisba megyek, mert hallottam, hogy ott sok pénzt lehet szerezni, én pedig szerettem volna szegény szüleimen is segíteni.

Egyszer, amint az erdőben száraz galyat szedegettem, láttam, hogy egy szép kocsit a lovak elragadtak egyenesen a tó felé. Láttam a veszedelmet, segíteni akartam. Futásnak eredtem tehát és épen mikor a lovak már a tóba rántották volna a kocsit, eléjük értem és elvágtam kis fejszémme a szerszámot. Szerencsére a tó partja kissé emelkedett a mező felől, a lovak tehát beleszaladtak ugyan a tóba, de a kocsi sértetlenül állva maradt a parton.

A mint a kocsi megállott, egy öreg ur és egy szép asszonyság szállt ki belőle. A nő, ki még mindig sápadt volt az ijedségtől, nagyon szépen megköszönte segítségemet, az ur pedig egy aranyat nyomott a kezembe. Aztán beküldtek a faluba és

az öreg ur megbízásából az elvágott szer-
szám helyett másokat vittem ki. Miután a
lovakat újra befogtuk, az uraságok vissza-
indultak a szomszéd falu felé. Másnap
ismét kimentem száraz galyat szedni és
megnéztem a helyet, hol a baleset történt.
A mint ott álltam és az elhárított szeren-
csétlenség fölött gondolkodtam, valami
csillogót pillantottam meg a földön. Fel-
vettem. Aranyból készült és drágakövek-
kel ékített melltű volt az, egy szép leányka
arezképével. Rögtön ledobtam fejszét,
szárazgalyat és szaladtam, hogy atyámnak
megmutassam, mit találtam.

— Kedves fiam, mondá atyám, ebben
bizony értékes gyémántok vannak. Csak-
hogy ez nem a miénk. De ne szólj róla
senkinek, mert az emberek még azt hihet-
nék, hogy igaztalan uton jutottunk hozzá.

Atyám másnap elment a szomszéd
faluba kérdezősködni, kik voltak azok az
uraságok. Ott csak annyit tudtak rólok,
hogy reggel jöttem és miután a mi falunk-
ban levő szép templomról értesültek, elin-
dultak oda, de nemsokára visszatértek,
este pedig elutaztak. Atyám tehát vissza-
tért anélkül, hogy valamit megtudott
volna. Még néhány embertől kérdezőskö-
dött, de ezek sem tudtak semmit amaz
idegenekről.

Én aztán lassanként az uraságokat
is, a melltűt is elfeledtem, de vágyam, hogy
Párisba menjek, nem mult el, annál
kevésbé, mert egy Vilmos nevű rokonom-
ról ez időtáiban gyakrabban hallottam,
hogy Párisból sok pénzt küldöz nagy-
anyjának. Kérésemre szüleim végre bele-
egyeztek kívánságomba.

— Menj, mondá atyám, keresd fel
Vilmost és mondd neki, hogy épen úgy
szándékozol kenyeredet megkeresni,
mint ő.

Anyám pedig selyem-szalagot kötött
a nyakamra és belevarrta azt a talált
melltűt.

— Akármilyen történiük veled, valld meg,
hogy ez az ékszer nem a tied, hogy ismer-
red ugyan gazdáját, de nem tudod, hol
lakik és iparkodol őt fölkeresni.

Egy napon végre elbucsuztunk, szü-
leim elkísértek egészen a szomszéd faluig
és onnan, hat frankkal a zsebemben, utnak
indultam. Hat frank csekély összeg és
még azt is csak úgy adhatták szüleim,
hogy megvonták magoktól a legszüksé-
gesebbet is. Hamar Párisba értem. Tizen-
két éves, erős ficzkó voltam, jó lábakkal,
el sem fáradtam nagyon. Egy napig csak
járkáltam és bámultam a nagyszerű palo-
tákat, míg végre éhes lettem. Szerencsére
azonban estére megtaláltam Vilmos
rokonom lakását. Ugyancsak magasán, az
ötödik emeleten lakott, fent a tető alatt.
Szívesen fogadott, és mikor megtudta,
hogy kissé fáradt és éhes vagyok, meg-
osztotta velem szerény vacsoráját, és szal-
maágyát is.

— A hol van miből jóllakni egynek,
ott jut kettőnek is. Majd segíteni fogsz
munkámban és ha takarékoskodunk, vehe-
tünk majd neked is olyan ruhát, amelyet
itt a városban viselnek. Kissé nehezemre
esett, hogy ebben a nagyvárosban is csak
nehéz munkával kereshetem meg kenye-
remet, de végre, abban a reményben, hogy
Isten megsegít, belenyugodtam. Másnap
korán reggel elmentünk dolgunkra.

Szorgalmasok voltunk, de bizony csak szűken élhattünk meg. Egy napon pedig Vilmos megbetegedett. Elkísértem a kórházba, aztán magam ballagtam visszafelé. Leültem egy utcasarkon egy kőre és nagyon elbusultam, midőn arra gondoltam, mi fog már most velem történni. A mint ott ülök, egyszerre szép kis kéz érinti az enyéimet. Főlnéztem s finom öltözetű szép leánykát láttam magam előtt. Valami ezüst pénzdarabot nyújtott felém. Talán sejtette, hogy nincs pénzem. Nem fogadtam el.

— Kisasszony, mondám, én nem kérek alamizsnát. Ha busulok, ez azért van, mert Vilmos bátyám nagyon beteg és nem tudom, hogy keressem meg már most a kenyeremet.

De minél inkább néztem a leánykát, annál ismerősebbnek tetszett előttem. Igen, ugyanaz volt, kinek képét a melltűben láttam és nyakamon hordoztam. A sarkon egy kocsi állott, benne a leányka szülei ültek.

A leányka, miután pénzét visszatartasítottam, szüleinek intésére hozzájuk szaladt és én magamra maradtam.

A kocsi már elrobogott, midőn visszaemlékezve az erdei jelenetre, hinni kezdtem, hogy e leányka szülei voltak azok, kiket én megmentettem. Gyorsan a kocsi után eredtem, de már vagy az én lábaim voltak rövidek, vagy a lovakéi hosszúak, elég az hozzá, igen sokáig kellett szaladnom, míg egy utcasarkon végre a kocsi hátulsó részére felkapaszkodhattam. Az utcaszerekek azonban kiáltottak a kocsisnak, hogy ott vagyok. Ez hátravágott a ostorral és épen arczomba talált. Lees-

tem, de nem feküdtem sokáig, összeszedtem erőmet és még egyszer megkísérlettem, hogy a kocsit utolérjem. Már közel is voltam, mikor egy utánunk jött kocsi lovai elgázoltak. Kiáltásomra a kocsis figyelmessé lett és még mielőtt a kocsi kerekai testemen áthaladtak volna, megállította a lovakat. Ájultan szedtek föl. Az az ur és nő pedig, kiknek kocsija után futottam, fölvettek, mikor megtudták, hogy az ő kocsisuk volt az oka szerencsétlenségemnek.

Mikor az ájulásból föleszméltem, gyönyörű függönyös ágyban feküdtem. Ápolónő is volt mellettem, ki vizzel kinált és intett, hogy csak maradjak nyugodtan. Első gondom a selyem-szalag volt, de amint oda nyultam, az már nem volt a nyakamon.

Nagyon megijedtem, kiáltoztam és látni kívántam az urat, vagy a szép hölgyet, a kik idehoztak. Nem sokára a hölgy be is jött, kezében a keresett melltűvel.

— Hogy van az, hogy ily értékes kincset hordasz magaddal? kérdé.

— Nem ismer reám? viszonzám én. Nem emlékszik arra a fiura, a ki a nyáron segítségökre volt, midőn a lovak kocsival együtt a tóba akarták ragadni?

— Te vagy az? Csakugyan! De ki ismert volna rád ily öltözetben?!

Én azután elbeszéltem neki, hogy találtam a melltűt és mennyit fáradoztunk atyámmal, hogy gazdáját megtaláljuk, mint jöttem Párisba, azon reményben, hogy itt szerencsésebb leszek.

A nő előhívta férjét.

— Lásd, mondá neki, mégis jobban megjutalmazhattuk volna azt a fiut, a ki

ott a t
Most
arczkép

A

viselt

goru f

melye

megker

is iger

lyan.

csak e

szót

hozzán

— J

eselek

Ha ig

tod, er

lik bel

Azu

megsz

a

hogy

jaím s

postal

Később

tudtan

jó gró

dött p

mosna

anyjár

én aty

E

alatt r

tem a

tam, d

hogy

don é

U

ablak

ott a tó partján megmentette életünket. Most ime visszahozta kedves kis Évánk arczképét.

Az ur, ki gróf volt és magas rangot viselt a tengerészethél, láthatólag szigorú férfiú volt, a sok fáradság, küzdés, melyen a tengerész pályán keresztül ment, megkeményítette. Keveset beszélt és azt

is igen komolyan. Most is csak e néhány szót intézte hozzám:

— Helyesen cselekedtél, fiu. Ha így folytatod, ember válik belőled:

Azután ugy megszorította a kezeimet, hogy a csontjaim szinte ropogtak bele. Később megtudtam, hogy a jó grófné küldött pénzt Vilmosnak, a nagyanyjának és az én atyámnak is.

Fiatal, erős voltam és alig egy hét alatt már felgyógyultam. Ekkor bementem a kertbe és ott a kis Évával játszottam, de éreztem, hogy ez még sem járja, hogy én itt a gróf kastélyában henye módon éljek.

Unalomból elkezdtem az ajtókat, ablakokat tisztogatni s e közben jött be

a gróf, ki amióta a mellével elment, még nem szólt hozzám.

— Unatkozol gyerek? szólt most végre. Szolgámmá nem akarlak tenni, de legközelebb megint hajóra szállok, akkor velem fogsz jönni.

Nagyon megörültem. Gyakran láttam Tamást, ki egészen a gróf szolgálta-

ERDEI RÖZSE. (Lásd a 79. lapon.)

tában volt, hajós öltözetében, és ez nekem nagyon tetszett. Különösen szerettem az olyan képeket is, melyek valami tengeri hajót, vihart és efféle ábrázoltak. Az ajánlatot tehát szívesen elfogadtam. A gróf pedig közölte nejével tervét, hogy elvisz engem a »Nep-tun« nevű hajón.

Nemsokára el is indultunk,

Vilmos bácsim pedig a gróftól kapott pénzen itthon földet vásárolt. Így kezdődött, gyermekek, az én tengerész-életem.

— Mese bácsi, mondja csak, hát aztán soha sem látta többé szüleit és a szép kis Évát? kérdé egyik leánya.

— Szüleimet többé nem láttam, de Évát igen, csakhogy különös módon, felelé Mese bácsi. (Vége következik.)

ERŐS MUNKA.

*GY ni, Jani, így ni!
Csak neki kell
dűlni!
Aki erős, meg nem
vetten —
Tán csak bírunk
vele ketten!*

KEMÉNY LAKOLÁS.

(Képpel a 72—73 lapokon.)

ÖZIKÉK, szarvasok dideregve teleltek messze bent a sűrű rengetegben. Nem volt valami jó dolguk, mert hó borított a földet, fák, bokrok lombtalanul medeztek, enni való sem volt egyéb száraz, fonnyadt kórónál. Az öregek, kik már több telet átbőjtöltek, nyugodtan viselték e sorsot, de a fiatalok türelmetlenkedtek, hogy másfelé kellene vándorolni, jobb helyet keresni.

— Valahogy meg ne próbáljátok, inté egy tapasztalt öreg. Tél van most mindenütt s nekünk annál jobb, minél sűrűbb rengetegben húzhatjuk meg magunkat. Ármányos vadászok leskelődnek utánunk, vigyáznunk kell, nyomunkra ne találjanak. Maradjatok szépen itt a sűrűségben.

Meg is fogadták a tanácsát mindnyájan, egy hetyke kis bak kivételével. Ez már nagyon büszke volt arra, hogy kinőtt a szarvaeskája, azt hitte, esze is van hozzá elég.

— Én bizony szétnézek kissé. Ismerek én egy meleg forrást, hallottam, hogy az soha sem fagy be és környékén még télen is találhatóni füvet. A ki jó lakomát

kiván, velem jön. Nem kell ám azoktól a vadászoktól annyira félni, van azoknak eszök, hogy tél idején nem járnak itt az erdőben; és ha járnak, minket ugyan utól nem érnék.

Csábitó szavaira azonban a többiek nem hallgattak, megindult tehát egymaga s nagyon vitéznek és deréknek érezte magát, hogy ennyire bátrabb a többinél. Kedvére kalandozott szerteszét, kiment az erdőből a mezőre is, de onnan mihamar visszafordult, mert nem igen messzire embert pillantott meg.

— Majd elmondom, hogy vadászt is láttam, mégsem lett bajom, gondolá hetykén. Tudom, máskor majd nevetnek az öregnek unalmas tanácsain.

Alig hogy ezt gondolta, dörrenés hallatszott s ugyane pillanatban a hetyke kis bak égető fájdalmat érzett, — beléje furódott a golyó. Összerogyott, de aztán végső erőfeszítéssel fölugrott.

— Jaj, bizony még bajom lesz... csak visszajuthatnék társaimhoz... talán megmondják, mi bajom történt, hogy úgy folyik a vérem és valami szaggatja a tetemet. Oh, alig bírok futni, pedig futnom kell, különben elfognak.

Futott, de ereje mindinkább fogyott és mire eljutott a rejték, helyre-végkép kimerülve terült el a földön. Szájából piros vér buggyant a fehér hóra s nagyot sohajtva mondá:

— Végem van! Oh, bár hallgattam volna a böles intésre! Testvéreim... okuljatok példámon, keményen lakolok!

Testvérkéi csodálkozva néztek rá, nem értették mindjárt, mi a baja s egyikök gyöngéden oda simult hozzá, vigasztalva őt, hogy csak pihenjen, majd mindjárt jobban lesz. De a sebesült nem felelt, nem mozdult többé s egy madárka a közeli ágról részvevőleg mondá:

— Már neki vége örökre, vigyázzatok, az ő sorsára ne jussatok. Zörgést hallok, a vadász jön a nyomon, meneküljünk.

Ije
követke
lent a v
és vigau
magába

—
pecseny
állat ki
nem fán
annál jo

SZ
Cs

T

D

Sz

H

A

L

Ó

M

U

A

ban köz

küldték

Uhlig M

Dalma,

Páll BÉL

ki; pers

Strosz

Gulyás

Steiner

Laura, I

F

Má

a város

szökő) k

sainak

mesters

Ijedten futottak el mindnyájan s a következő pillanatban csakugyan megjelent a vadász, vállára emelte zsákmányát és vigan tért vele haza, miközben így szólt magában:

— Nem is hittem, hogy ma ilyen jó pecsenyét viszek haza. Ha ez a bolondos állat ki nem sétál a mezőre, én bizony nem fáradtam volna keresésével. De így annál jobb!

ERDEI RÖZSE.

(Képpel a 77. lapon.)

SZEDEGESSÜK, gyűjtögessük,
Csomócskába kötögessük,
Tüzelőnek vigyük haza,
De vigyázzunk, hogy a kötés
Szoros legyen és ne laza.

Hadd kötöm meg, Panni lelkem,
A kendőt jól a fejedem.
Legyen reád gondom! — hát ha,
Óvatosságot felejtve,
Meglépne egy tartós nátha!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVI. köt. 1. és 2-dik számaiban közölt rejtvények megfejtését utólag be-
küldték még: Erlich Janka, Szeréna és Jenő,
Uhlig Mariska, Weinberger Eteleka, Raksányi
Dalma, Gyárfás Rózi, Veinberger Gyula és Jenő,
Páll Béla (a »ezifra« szót főlölegesen találd
ki; persze hogy a trón rendesea czifra. F. b.),
Strosz Esztiike, Tahy Sarolta, Török Izora,
Gulyás Pista, Lázár Miklós, Klekner Margit,
Steiner Etel és Paula, Kuczik Margitka, Sidwers
Laura, Deutsch Győző és László.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Málnay Oszkár. Ugy a margitszigeti, mint a városerdei és herkulesfürdői ártézi (meleg szökő) kutat a Zsigmondy hires tanár kiszámításainak alapján fúrták. A ránci szökőkut nem mesterséges. — **Oláh János.** Hogy mikorra épül

föl a lipótvárosi bazilika, azt biz én nem tudom, de maga az építője sem tudja. Az ilyen emlékszerű épületekhez mindig sok, nagyon sok idő és pénz szükséges. — **Frey Ottó.** A »K. L.« nagyon természetesen csak annak jár, aki azt járátja, tehát aki arra előfizetett, kivéve a szegény gyermekek kórházát, néhány népiskolát és egyes kis tanulót, akiknek a kiadólivatal ingyen küldi meg. Tehát nem rajtam mulik, ha a »K. L.«-ot már ezentul nem olvashatod. — **Bittó testvérek.** A mesének, úgy látszik, valami híja van. A hegyi öreg óva inti a fiatal pástort, ne hagyja el a kék virágot, és ez mégis elhagyja, sőt gazdag ember is lesz belőle; pedig azt vártam, hogy a kék virágban valami bűverő rejlik s hogy ezen fordul meg a mese. Irjátok meg, hol a bibe. Fordítva takaros van. — **Wildmann Sándor.** A rejtvényke gyöngécske. Jól van ugyan megszerkesztve, de érdektelen jelentőségű. A többire nézve kívánságodnak eleget fogok tenni. — **Kondor Ella.** A Kálvintéren levő szép szökőkutat nem a főváros, hanem az »Első hazai takarékpénztár« költségén emelték s nagy vízmedencezéje egy darab kőből van faragva. — **Lövy Mór.** Ugyan hogy jutott eszedbe olyan régi dolgokat küldeni be, mint a farkas, a bárány s a káposztafej-féle találós mesét? A másik se újabb. — **Zsitvay Laura.** Kedves levelkédben örömem telt. S ha van kérdeni vagy mondani valód, mindig bátran írhatasz nekem, én mindig készségesen fogok felelni. — **Zaborszky Pista.** Azokat a lapokat nem ismerem s így tanácsot nem adhatok, de igenis figyelmeztethetek arra, hogy az írásod gondatlan s a rongyos szélű levélpapiros sehogysincs arányban az aranyos boritékkal. Kimondtam már: hogy nem tiszta levelet írni csak annyi, mint tisztátalan ruhában tenni látogatást. Új ruhája és szép levélpapirosa nem lehet mindenkinek, de tiszta öltözetben járhat, egyszerű de tiszta papirosra írhat a szerényebb sorsu is. — **Moskevítz Vilmos.** Módodban van tehát ismét olvasgatni a »Kis Lap«-ot. Reményelem, ezután is fogsz épülni rajta. — **Gyapay Margit.** Az egyik rég megjelent már a »K. L.«-ban, a másik meg szerfölött könnyű; de oly eszinos vannak rajzolva, hogy kérdezniem kell, *kinék* a tollából kerültek? Az elveszett számot megküldtettem. — **Köves Emilke.** Első levelkédet örömmel olvastam. Csak gyarapodjál ezentul is testben, lélekben, szüleid örömére. Az átadandókat átadtam. Pá! — **Ungár Mimi.** Személyed leírását kedvesen veszem, de arra, hogy kis olvasótársaid is tudják: milyen vagy, éppen nincsen szükség. Hová is lennék a »K. L.« szűken kimért terével, ha mindegyőtök személy-rajzát közölném benne! — **Angyal Pál.** Régi dolog a te rejtvényed is. — **Roth testvérek.** Ez újévben csakugyan egy külön ezredet alakíthatnék az újonnan belépett

kis olvasókból. Szívesen fogadlak titeket is a »K. L.« zászlója alá. — **Tersánszky Szidike.** Művelt országban a gyermekhez intézett levél vagy czimszalag »urnak« vagy »kisasszonynak« szól. Ez a czim minden emberrel vele születik. Különben a kiadóhivatal a beküldött czimhez tartja magát s ha úgy kívánod, mint ahogy irod. el fogom rendelni. — **Wiesel testvérek.** Csak aztán mindig meg legyünk elégedve egymással. — **Viczmándy Irmin.** Jó kívánataidat teljes szívből köszönve és viszonzva, azt is megjegyzem, hogy írásodat csinosnak találom. — **Reisner Róza.** Ha az emlékevers még közölve nem volt, sorát kerithetem. — **Schmer Amélie.** Hogy *Dorina néni* kicsoda, azt elárulnom nem szabad. De soraidat el fogom neki küldeni; győződjék meg róla, mennyire tudtok lelkesedni érte. — **Rakozsly Antal.** Szabatosan szerkesztett rejtvényed meg fog jelenni. — **Kohn testvérek.** Amit kívántok, azt megeliletek a »*Forgó bácsi színházában*«, megjelent Eggenbergernél Budapesten s megrendelhető minden könyvkereskedés által. — **Kören testvérek.** Ha épen nekem szántátok a levélbélyeg-gyűjteményeket, én szívesen fogadom, mert tudok két szerényebb sorsu, jól tanuló, szelid kis fiúcskát, akik apróbb szükségleteiket ily jegyek gyűjtése, vonatkozólag elárúsítása által fődözik. Hát én ezeket adnám oda, ha nincsen ellene kifogások. — **Szűsz Ilona.** A »gyopár« is más, a »havasi rózsá« is. Amannak virágja fehér, posztószzerű leveleket mutat; emennek virágja az oleanderára emlékeztet, csak hogy pirosabb. — **Degré Éva.** Kivánságod szerint jártam el. — **Graus testvérek.** Ilyen fölösleges tudakolással nem lehetek a kiadóhivatal terhére. Egyszerűbb volna megkérdezni Angelát. — **Deutsch testvérek.** Megrajzoltatom és nem sokára közlöm. — **Fascho-Moys Marianne.** Nem a leveled nyult meg, hanem a betűid, a melyekből már most látom, hogy nem sokára szép írásod lesz. — **Milch Gizella.** Egy másik kirándulás nyilván jobban fog sikerülni. Hiszen Fehérvár oly közel van! — **Freund testvérek.** Irhatod ahogy tesszik: Kolosvár v. Kolozsvár, Mosony v. Mozsony; amugy régiesebb. A Sigray, Sennyey régi magyar neveket is Zsigraynak, Zsenyeynek ejtik. — **Wallerstein testvéreknek** azt üzenik *Hubert testvérek*, hogy lakások: Mohol, (Bács megye.) — **Szerena.** (Hubert Szerena?) Mind a kettő a »K. L.« régi köteteiben benne volt már. Mivel többen vagytok Szerenák a »K. L.« nagy táborában, nem árt a vezetéknevet is odairni. — **Jaszenovics Izabella.** Bizony derék az ilyen kis leánytól, hogy anyai nyelvéen kívül még három nyelven tud. Egész kis Mezzofanti lesz belőled, ha így folytatod. Ki volt Mezzofanti? Hallottál-e felőle? Írd meg. — **Reichenstein testvérek.** A

két kis virágbokrétát köszönöm. — **Latzkó testvérek.** A kettős képnek megörültem. Köszönöm. Egyszer csak mégis látjuk egymást. — **Szemkö István.** A jelenkor legnagyobb tudósai gondolkoznak az égpiroslás okai fölött s még eddig nem jöttek a nyitjára; hát bizony te is hasztalan törted rajta a fejed. Hogy kolerát vagy egyéb csapást jelent, az csak együgyű babona. Amit iskolatokról írni akarsz, azt szíves tudomásul veszem, de ki nem adom, mert nem való a »K. L.«-ba, hanem valami iskolai lapba, s oda is csak akkor, ha érdekes adatokat birsz szolgáltatni bele. — **Maderspach testvérek.** Szívesen látlak bármikor. — **Györgyházy Gyuri.** Minden kis olvasóm levelére örömezt válaszolok; természetesen csak ebben a rovatban s csak akkor, ha van valami válaszolni való. Levelet csak *kivétel* esetben és ritkán írok. — **Klein Sándor.** A »K. L.«-hoz szép és olesó bekötő táblát kaphatsz Hírherger könyvkötő üzletében. — **Kanitz Izidor.** Ügyes. Megjelen. — **Kuczik Margitka.** Hogy Marozika és Mariska a hóba veszték, elég szomorú. De tavaszra tán ők is beállítanak, mint a fecskemadarék. — **Dorina néni.** A kedves sorokért köszönet. Levél nem sokára. — **Bergl Mariska.** A Kohn testvéreknek szóló üzenetből te is érthetsz. — **Gyömörei fiúk.** Örvendek, hogy olyan helyesen fogtátok fel a »*Kis Lap*« föladatát. — **S. Irma.** Micsoda S.? Mivel nevedet teljesen ki nem irtad, a megfejtők sorában nem foglalhatsz helyet, bár a megfejtésed helyes. A talalós mesék alatt a megfejtés fordítva van oda téve, s ez azért van így, hogy hirtelen el nem bírván olvasni, ezalatt nyerjetez időt és türelmet a gondolkozásra. — **Kálazdy Teréz.** Nem sokára elég lesz téve kivánságodnak.

(Vége következik.)

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Temesváry Gerő gyűjtése 2 frt. (Egyes adakozók: Temesvári Gerő 50 kr., Temesvári Aranka 50 kr., Temesváry Izabella 30 kr., Végler Aranka 50 kr., Bernáld Amália 20 kr.)

*

Táncsics Mihály elaggott magyar író fölségelésére: Hugmayer Stefánia és Ottó 2 frt.

Ezen adakozás ki van mutatva a »*Nemzet*« jan. 23. számában.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.